

เมื่อโลกนี้ยังมี “คนบ้า”

ดาชิ

กลางกรุง

Novelty Publishing Co., Ltd.

กิตติยา สุวรรณ

คำนำสำนักพิมพ์

“ฤๅษีกลางกรุง” เป็นนวนิยายสะท้อนภาพสังคม ที่สื่อให้เห็นความทะยานอยากของมนุษย์ผู้มีกิเลสแตกต่างกัน ทั้งเสนอแนวคิดอย่างท้าทายตรงไปตรงมาราวกับจะไม่แยแสต่อเสียงสะท้อนของคนในวรรณกรรม

นอกจากจะได้พบเห็นแง่มุมที่ท้าทายผู้คนยุคโลกไร้พรมแดนแล้ว “ฤๅษีกลางกรุง” ยังอาจช่วยให้เราได้หยุดคิด เพื่อหันกลับมาพิจารณาตัวตนของเราในแต่ละวัน ว่าได้ไขกลับชีวิตอันมีค่ายิ่งนี้อย่างไรบ้าง

เผ่าพรหม นพวรรณ อาจเป็นตัวอย่างหนึ่งของวิถีชีวิตแบบพอเพียง ผู้มีความเด็ดเดี่ยว มั่นคง มั่นใจ เป็นการทวนกระแสสังคมที่เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่า อย่างผู้รู้ค่าชีวิต

สำนักพิมพ์ Novelty Publishing จึงขอมอบ “ฤๅษีกลางกรุง” แต่ผู้ปรารถนาจะแสวงหาความสงบสุขแท้จริงบนโลกแห่งการแข่งขัน และมั่นใจที่จะยืนหยัดสู้กับมันด้วยหัวใจอันกล้าหาญ

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ Novelty Publishing Co.,Ltd.,

คำนำผู้เขียน (ภาษีกลางกรุง)

เมื่ออยู่ใต้กรอบสังคมอย่างอึดอัด อटकั้น อดทนและไม่ปล่อยตัว

เผ่าพรม นพวรรณ จึงสลัดกรอบที่ปิดกั้นธรรมชาติของเขา ไม่ยอมจำนนต่อรูปแบบที่เขารู้สึกหยาบหยันว่ามีแต่ความฉาบฉวย เสแสร้ง หลอกลวง หาจุดยื่นอันมั่นคงและความสงบสุขแท้จริงไม่ได้

เขาจะเป็นผู้ออกแบบชีวิตด้วยตนเองตามธรรมชาติที่เขาเป็นอยู่ ให้มันเติบโตออกมาไปตามที่จิตวิญญาณเขาเรียกร้อง ไม่ใช่จากสังคมที่สนใจแต่ภาพลวงตา แม้ใครจะเห็นเขาผิดเพี้ยน บิดเบือนข้อเท็จจริง แต่ใครกันแน่ ที่ผิดเพี้ยน บิดเบือนก็เบื้องลึกมนุษย์คนใดเล่าไม่ปรารถนาอิสรภาพ และการสร้างคุณค่าอย่างสงบสันติ

เขาต้องการจะเสพลูกโลกใบนี้ตามวิธีการของเขา ซึ่งอาจไม่เหมือนกับคนอื่น คนอื่นๆ อาจพยายามมองโลกในแง่ดี และทำตัวเป็นมิตรกับมัน ทั้งที่เห็นว่ามันร้ายแรง ต้องฝืนใจยอมรับ บางคนมองในแง่ร้ายทั้งที่มันงดงาม จะมีสักกี่คนที่มองโลกตามความเป็นจริงที่มันเป็นอยู่ ช่วยไม่ได้หากเขาจะเห็นนักฉวยโอกาส คนหลงตัว คนเจ้าเล่ห์ ผู้หญิงดัดจริตเจ้ามารยา เป็นความเลวร้ายและไม่ต้องการสัมผัสกับมัน เพราะมันทำให้เขานับถือตนเองน้อยลง เขาไม่ต้องการทำลายมาตรฐานการใช้ชีวิตที่เคยเป็นอยู่ สร้างสรรค์ประโยชน์ เคร่งครัดในครองครองธรรม ปฏิเสธภาพลวงตาอันเป็นหน้ากากปิดบังความจริง

แต่เมื่อโลกนี้ยังมีคนบ้า ที่ชอบมองความแตกต่างเป็นความแปลกประหลาด และพยายามจะหลอมความแตกต่างให้เหมือนกัน ทั้งที่ความแตกต่างนั้น ไม่ได้สร้างอันตรายใดๆ แก่สังคม คนบ้าที่ชอบตัดสินคนเจ็บปวดว่ามีความทุกข์อย่างย่ำแย่ ทั้งที่คนบางคนยินดีอยู่กับความเจ็บปวดและพอใจกับสภาพที่เหมือนจมน้ำลึก คนบ้าที่

สรุปว่า ความโกรธ ความฉุนเฉียวเกี่ยวกับกราดของคนอื่นเป็นเรื่องเสียมารยาททั้งที่พวกเขาเองเป็นผู้ไร้มารยาท ที่บังอาจก้าวก่าย ล่วงล้ำอาณาเขตส่วนตัวอันเป็นจุดอ่อน เป็นปมด้อยของมนุษย์บางคน และคนบ้าที่เห็นความสันโดษ ความไม่ทะเยอทะยาน ความรักสงบเป็นสิ่งผิดปรกติที่ต้องเข้าไปทำลาย

ปัจจัยภายนอกไม่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงคนอย่างเผ่าพรหมมากนัก ปัจจัยภายในอันเกิดจากธรรมชาติแห่งความเมตตา ความเสียสละ ความรักที่มีต่อเพื่อนร่วมโลก ซึ่งซ่อนลึกอยู่ในวิญญาณนั้นต่างหาก ทำให้เขาต้องยอมจำนนต่อสังคมที่เห็นว่าเต็มไปด้วยสิ่งลวง เขาจะยอมจำกัดและยอมสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไปบ้างเพื่อตามใจคนดี ๆ ในสังคม แต่เขาจะไม่ยอมลดมาตรฐานการใช้ชีวิตให้คุณค่าตัวเองตกต่ำด้านศีลธรรมเป็นอันขาด

“กิตติยา สุวรรณ”

สารบัญ

	หน้า
ตอนที่ 1	7
ตอนที่ 2	19
ตอนที่ 3	33
ตอนที่ 4	47
ตอนที่ 5	55
ตอนที่ 6	65
ตอนที่ 7	73
ตอนที่ 8	85
ตอนที่ 9	99
ตอนที่ 10	113
ตอนที่ 11	125
ตอนที่ 12	139
ตอนที่ 13	155
ตอนที่ 14	167
ตอนที่ 15	183
ตอนที่ 16	195
ตอนที่ 17	207
ตอนที่ 18	219
ตอนที่ 19	229
ตอนอาสาน	239

ตอนที่ 1

“พ” จันทร์ ไปเล่นกระโดดเชือกกันเถอะ” เด็กหญิงพิกุลวิ่งหน้าเร็ดเข้ามาหาหม่อมนจันทร์ ทั้งตาพนมครก ของเล่นที่แม่ซื้อให้เล่นกับน้องชาย แม่หนูคงจะเบื่อการขายที่ไม่มีผู้มาซื้อแล้วนั่นเอง

“พี่จันทร์คงเล่นด้วยไม่ได้หรอกจ๊ะ เดี่ยวต้องไปช่วยแม่ของหนูทำกับข้าวในครัว” หญิงสาวยิ้มให้อย่างเอ็นดู “แล้วพี่ยังปวดขาอยู่เลย คงอีกหลายวันกว่าจะหาย ตอนนี้เล่นกับพิกุลกับน้องก้องไม่ได้หรอก”

“ภูเข่าที่พี่จันทร์ไปคงจะสูงมากนะคะ กลับมาได้ตั้งสองวันแล้วยังไม่หายปวดขาอีก”

เด็กหญิงเอียงหน้าถาม หม่อมนจันทร์จับมือเล็ก ๆ ผอม ๆ สืออกซิดหม่นของแม่หนูที่วางบนโต๊ะผ้าหินอ่อนขึ้นพลิกเล่นไปมาอย่างรู้สึกรักเอ็นดูในความบอบบางของมัน

“เขาเรียกภูกระดึงจ๊ะ มันสูงมาก ต้องเดินตั้งหลายชั่วโมงกว่าจะขึ้นถึง แต่ข้างบนมีดอกไม้สวย ๆ เต็มไปหมด อากาศก็หนาวด้วย”

“พิกุลอยากไปเห็นจัง จะได้เก็บมาเยอะ ๆ อยู่นี่ดอกไม้ก็เยอะ แต่คุณท่านไม่ให้เด็ด พิกุลเลยได้แต่มอง”

“ภูกระดึงเขาก็ไม่ให้เด็ดเหมือนกัน เพราะถ้าเราเด็ดจากต้น ชักประเดี๋ยวมัน

ก็จะเหี่ยว ไม่สวย แต่ถ้าอยู่บนต้นมันจะบานสวยอยู่นาน ๆ ใครผ่านไปผ่านมาจะได้ดู ถ้าเราเก็บมาดูคนเดียวคนอื่นก็ไม่เห็น แล้วคนไปเที่ยวภูกระดึงวันหนึ่งตั้งหลายคน ถ้าทุกคนชอบดอกไม้เหมือนพิกุล และต่างคนต่างเด็ดกลับบ้าน ดอกไม้บนนั้นคงหมดพอดี”

“ฉันพิกุลไม่เด็ดก็ได้ แต่จะไปดูเฉย ๆ”

“ได้สิจ๊ะ แต่อายุเจ็ดขวบตัวเล็ก ๆ อย่างนี้ยังขึ้นไม่ได้หรอก ต้องทานข้าวเยอะ ๆ ออกกำลังกายให้ตัวโตกว่านี้ก่อนจึงจะไปได้”

“พิกุลคงไม่โตหรอก เพราะพิกุลไม่ได้กินนมเหมือนคุณอิทธิ ครูบอกว่าถ้าอยากโตเร็ว ๆ ต้องกินนมมาก ๆ แม่บอกว่าคุณอิทธิกินนมวันละตั้งห้าแก้ว ตัวถึงได้อ้วนและที่สูง” หนูน้อยก้มหน้าทำปากย่น ๆ งอน ๆ เหมือนจะน้อยใจ

“ไม่ได้มันก็ได้ แต่พิกุลกับน้องก้องต้องกินอาหารที่แม่ทำให้เยอะ ๆ คุณอิทธิเขาก็กินอย่างเดียวกับพิกุลกับน้องก้องกินนั่นแหละ” หญิงสาวแก้มงำหัวเราะ เธอลูบผมสีน้ำตาลเส้นเล็กบางของแม่หนู คล้ายจะปลอบและให้กำลังใจ

“พ่อว่ามันเป็นของเหลือครับพี่จันทร์” เด็กชายก้องทั้งครกสัปดาห์หน้าจั่ว เข้ามายืนเท้ากางสมทบตั้งแต่พี่สาวพูดเรื่องนม

“เราไม่เรียกว่าของเหลือหรอกจ๊ะ แต่เป็นของที่เราให้ผู้ใหญ่ที่เป็นเจ้าของบ้านทานก่อนตามมารยาท แล้วเราเด็ก ๆ ค่อยทานกันทีหลัง”

“แต่พ่อแม่ก้องเป็นผู้ใหญ่ ทำไมต้องกินทีหลังคุณอิทธิล่ะ”

เด็กชายวัยหกขวบเอียงหน้าโต้แย้งด้วยความขึงใจ ทำเอาหญิงสาวอึ้งไป หาคำตอบที่เหมาะสมกว่าคำว่า เพราะพ่อแม่หนูเป็นคนรับใช้เขานั้นไม่ได้ เธอไม่ต้องการให้ทั้งสองมองเห็นความเหลื่อมล้ำในเรื่องของฐานะชนชั้นขณะยังเด็ก ไม่เข้าใจเรื่องของสังคมที่บางคนเรียกมันว่า “วัฒนธรรม” กำลังจะเอ่ยปากบอกให้ทั้งสองไปเล่นกระโดดเชือก เป็นการเลี่ยงคำตอบที่จะมาชี้แจง ก็พอดีเด็กชายก้องหันความสนใจไปทางอื่น ปากก็บอกว่า

“พี่นัคดีมาครับ”

เด็กหญิงพิกุลกับเด็กชายก้อง ลูกนางอุไรคนทำครัวกับนายสมานคนขับรถของบ้านตึก วิ่งไปถึงสนามริ้วที่ติดกับเขตบ้านของใครคนหนึ่ง ซึ่งเวลานี้กำลังนั่งเพ่งสายตาลอดหน้าต่างมุงลวดไปยังหนุ่มสาวสองคนตรงม้านอนใต้ซุ้มเล็บมือนาง

ใบหน้าของเขาเรียบเฉย ทำนองสงบเหมือนรูปปั้น มีเพียงริมฝีปากเท่านั้นที่แผ่แวว
 หายมหายันอยู่เกือบจะทุกเมื่อ หากคราวใดความรู้สึกสังเวชปรากฏขึ้นในอารมณ์
 ต่อสัมผัสทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาทางหู ตา จมูก

“ฮิ แต่งงานแล้วก็ออกลูก โตขึ้นก็สอนให้มันเอาเปรียบชาวบ้าน ก็แค่นั้น” เขา
 ยักไหล่พูดกับตัวเองตายังจับอยู่ที่เดิม

“คุณเผ่าว่าใครครับ” คนถามมายืนเอามือประสานกันอยู่หน้าภาพเขียนสี
 น้ำมันขนาดใหญ่ที่วางอยู่บนขาหยั่ง มันเป็นภาพที่เพิ่งเสร็จสมบูรณ์ไปเมื่อไม่กี่วัน
 นี้เอง สียังส่งกลิ่นรุนแรงอยู่

“ใครได้ยินก็ว่าคนนั้นแหละ”

หนุ่มหน้าเฉยเมยเหมือนหุ่นปั้นหันกลับมาหาพื้นผ้าใบตรงหน้าที่ร่างภาพด้วย
 ดินสอและใช้สีน้ำตาลอ่อนลงเป็นพื้นไว้”

“ผู้ขายออกลูกได้ด้วยหรือครับ ผมได้ยินเหมือนคุณเผ่าว่าใครออกลูก”

“อีกซักสิบยี่สิบปีก็คงออกได้ละวะหมอมันคงทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ ถ้าผู้หญิง
 เขาไม่ยอมตั้งท้อง”

“งั้นผู้หญิงก็หมดความหมายสิครับ ผมว่าผู้หญิงน่ารักก็ตอนตั้งท้องนี่แหละ
 มันน่าทะนุถนอมดี”

“ฉันว่ามันน่าทุเรศมากกว่า หิ.... เสพกามแล้วก็ออกลูก”

คนพูดแม้ริมฝีปากเล็กน้อย ตวัดปลายพู่กันตรงหางตาของเด็กหญิงในภาพ
 อย่างไม่ตั้งใจ ผู้ที่ยืนอยู่เบื้องหลังรู้ทันทีว่าอารมณ์ของอีกฝ่ายเริ่มจะไม่สงบ เขารีบ
 เปลี่ยนเรื่องพูดทันที

“เอ้อ....ตกลงภาพนี้คุณเผ่าจะตั้งราคาเท่าไรครับ ผมจะได้แกะไปใส่กรอบ
 แล้วส่งร้านวันนี้เลย” เขาเอื้อมมือไปจับขอบภาพที่เอื่อยถึง

“ همینห้า”

ชายหนุ่มป้ายพู่กันตามโครงร่างภาพเด็กนั่งจับเจ้าที่ร่างดินสอไว้ต่อ ไม่สนใจ
 จำนวนเงินที่ตนเอ่ยออกมา

“อะไรกันครับ งานคุณเผ่าตอนนี้หลักแสนแล้วนะครับ พวกเศรษฐีรอคิวล้ง
 กันแล้ว ร้านขายรูปมันรวบกันใหญ่ เขาว่าตอนนี้คนกำลังเห่อสะสมงานของคุณเผ่า
 อยู่ ถ้าเขารู้ว่าบ้านอยู่ไหนต้องแห่กันมาจองงานแน่ คุณเผ่าไม่น่าขายผ่านเกลเลอรี่เลย”

หนุ่มวัยยี่สิบสายหัวด้วยความเสียดายรายได้ดงามของจิตรกรหนุ่มผู้รักสันโดษที่เป็นเสมือนเจ้านาย เพื่อน และพี่ของเขา

“ได้กำไรตั้งหลายพันแล้ว จะเอาอะไรอีกวะ งานของฉันไม่ใช่ยาวนานพิเศษที่ใครซื้อไปดูแล้วจะหายเจ็บหายป่วย หายทุกข์หายโศก หรือทำให้ท้องอืดได้นี่ ฉันเห็นมีแต่คนดูไม่รู้เรื่องทั้งนั้น นายเองก็ดูไม่รู้เรื่องไม่ใช่หรือ”

“แะ ๆ ครับ รูปนี้ผมยิ่งงงใหญ่เลย”

หนุ่มกระพริบตาคว้งปรอตอบคำพูด กวาดตามองภาพขนาด 113 x 132 เซนติเมตร ที่ใช้สีน้ำมันป้าย ๆ

“คุณเผ่าตั้งชื่อว่าอะไรนะครับ ผมจำได้แต่คำว่า ตา ๆ”

“อนัตตา”

“นั่นแหละผมยิ่งงงใหญ่ คำว่าอนัตตาตอนคุณเผ่าอธิบาย ผมพอเข้าใจ แต่ดูในรูปผมไม่เข้าใจเลยว่ามันเกี่ยวกับไม่มีตัวไม่มีตนยังงี้”

“ไม่รู้เรื่องนายก็อย่าไปดูมันสิ พวกที่ซื้อไปวางคนก็ไม่ว่าเรื่องเหมือนกัน อาจจะมีคนคนเดียวก็ได้ที่รู้ว่าไอ้สีที่ป้าย ๆ นะ มันหมายความว่ายังงี้”

“แต่ในดุษฎีสารหลายฉบับเขาก็ชมว่าคุณเผ่าเป็นจิตรกรอัจฉริยะนะครับ”

“ก็พวกมันกลัวจะเป็นคนไม่เข้าถึงศิลปะนะสิ แต่ก่อนก็ไม่เห็นใครมาสนใจฉัน ถ้าพวกฝรั่งไม่ให้รางวัลและเขียนยกยอไว้ พวกเขาก็คงไม่มาชมฉันว่าเป็นอัจฉริยะหรอก” ชายหนุ่มละมือจากผืนผ้าใบเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “จะมีซักกี่คนที่เข้าใจความหมายของมัน แม้แต่คนที่ชมฉันว่าฝีมือเป็นเลิศ คราวก่อนมันเอานิยายฉันไปตีความเสียดแทง ทักท้วงเอาเป็นคั่งเป็นแคว พวกนักศึกษามหาวิทยาลัยก็อุตสาห์วิจารณ์ว่า งานฉันลุ่มลึก น่าจะได้แนวการเขียนจากนักเขียนฝรั่งเศส ระบุชื่อโลกคนนั้นคนนี่ ว่าที่จริงฉันก็ไม่เคยได้อ่านหนังสือของคนเหล่านั้นเลย นายก็รู้ว่าฉันเป็นนักเขียนที่ไม่ชอบอ่านพวกบันเทิงเรจิมย์ หรืออะไรที่ไม่ใช่เรื่องจริงทุกสิ่งที่ถ่ายทอดออกไป มันเกิดจากเข้าหลอมชีวิตของฉันกับคนรอบข้างทั้งนั้น” เขากะตุกหัวไหล่ตัวเอง สายตาเอือมระอานิ่งอยู่ที่ภาพอย่างเลื่อนลอย

“เขาว่าเป็นนักเขียนต้องอ่านหนังสือเยอะ ๆ ไม่ใช่หรือครับ แต่ผมเห็นคุณเผ่าพอว่างงานเขียนก็จับพู่กัน”

“นักเขียนอย่างฉันเขียนด้วยวิญญาณความรู้สึกไว้อย่างไร ไม่ได้เขียนจากความรู้สึกที่เามาจากหัวสมองคนอื่น คนที่เขียนมหากาพย์ นายรู้ใช้มันหนังสือมหากาพย์เป็นยังไง” เขาหมุนคอไปทางคนยืนข้าง ๆ แล้วหันกลับมาที่เดิม หลังตาพิงพนักนั่งอยู่กับที่

“รู้ครับ คุณเผ่าเคยบอกว่ามันเป็นหนังสือยาวที่เขียนไว้เป็นพัน ๆ ปี และว่ามันเป็นการบันทึกทุก ๆ สิ่งที่เกิดขึ้นในโลก โดยเฉพาะพฤติกรรมที่มาจากธาตุแท้ของคน”

“นั่นแหละ แล้วนายว่าคนที่เขียนหรือรจนาไว้เขาได้อ่านได้เรียนตำราอย่างเรามาก่อนมั้ย ถ้าไม่ใช่จากประสบการณ์แห่งชีวิตจริง บวกกับจินตนาการที่ธรรมชาติให้ไว้กับมนุษย์”

พูดไว้นั้นก็ปิดปากเงียบไปเลย ทั้งตาก็ยังหลับ เหมือนต้องการจะยุติการสนทนา จนอีกฝ่ายคิดว่าเขาคงต้องการพักผ่อน หรือสมาธิในการทำงาน เด็กหนุ่มยืนลังเลอยู่หน้ารูปเขียน ถึงทุกวันนี้เขาไม่เคยตามอารมณ์นายหนุ่มคนนี้นั่น ไม่อาจเดาใจถูกว่าเขาคิดอะไร ต้องการอย่างไร ครุ่นี้น่าจะทำจะพูดยาว แต่อยู่ ๆ ก็หยุดไปเฉย ๆ

เท่าที่รู้จักและอยู่ชายคาบ้านเดียวกันมาห้าปี “ตะวัน” หนุ่มกระเทยผู้นี้ ยังไม่อาจเข้าถึงกันไปถึงแห่งความคิดของผู้ชายที่ชื่อ “เผ่าพรหม นพวรรณ” ผู้ได้รับการยกย่องจากคนในวงการศิลปะและวรรณกรรม รวมทั้งบุคคลทั่วไปที่สนใจผลงานด้านนี้ ว่าเขาเป็นจิตรกรนักเขียนผู้มีปรัชญาชีวิตอันลุ่มลึก มีความสามารถในการถ่ายทอดที่ทรงพลังถึงขั้นล้นสะเทือนวิญญาณมนุษย์

กลุ่มนักวิจารณ์พูดถึงงานเขียนของเผ่าพรหมว่า แนวเขียนของเขาหลากหลายแทบว่าประมวลเอาอารมณ์และธาตุแท้ของมนุษย์มาตีแผ่อย่างหมดสิ้น งานเขียนบันเทิงของเขาจึงมีหลากหลายอารมณ์ ทั้งก้าวร้าว ดุดัน เย้ยหยัน ทิ่มแทง ทั้งอ่อนโยนนุ่มนวลราวทกวีที่ฟังดงาม ชวนให้จินตนาการถึงโลกอันอบอุ่น อบอุ่นไปด้วยความเมตตาและความหวัง เขาทำให้ผู้อ่านหลั่งน้ำตาด้วยความสูญเสีย ความอ่อนล้าอ่อนแอ ความเศร้าโศก ความเหลื่อมล้ำ ความท้อแท้สิ้นหวังของตัวละครได้ และรู้สึกสงบเย็นเมื่อเขาต้องการให้ผู้อ่านสงบ

ภาษาเขียนของเผ่าพรหมไม่แห้งแล้ง ใคร ๆ ว่ามันมีลมหายใจของความสุขและความทุกข์โศก บางครั้งมันงดงามบริสุทธิ์ เหมือนกับกลิ่นออกมาจากอุดมการณ์

และความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ทั้งโลก แต่กระนั้นเขาก็ต่อต้านมนุษย์อยู่หลายจำพวก

เผ่าพรหมเกลียดผู้หญิง ปฏิเสธความรัก ปฏิเสธงานสังคมหรูหรา แม้แต่การเฮฮาในหมู่เพื่อนฝูง ดูเหมือนเขาจะปิดกั้นตัวเองออกจากทุกอย่างที่เห็นว่าไม่น่าจริงจัง ยิงปืน กระทั่งชื่อเสียงเรียงนาม และตัวตนจริงเขาก็ปิดไม่เปิดเผยให้ใครรู้ มีแต่ผลงานและนามปากกา “ปรมัตล” เท่านั้นที่โด่งดังจากรางวัลหนังสือและภาพยนตร์หลาย ๆ รางวัลทั้งในและต่างประเทศ และหนังสือที่ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างชาติดูหลายเล่ม เขาเคยบอกกับตะวันตกหนุ่มในบ้านว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องทำตัวให้ผู้คนรู้จักเขาซึ่งเป็นนักประพันธ์ ตัวนักประพันธ์ต่างหากที่ควรจะต้องรู้จักผู้คนให้ดีที่สุดด้วยวิธีที่สงบกลมกลืน

ตะวันตกไม่สามารถซึมซับอะไรได้มาก ว่าธาตุแท้ของเจ้านาย เพื่อนหรือที่คนนี้เป็นคนเช่นไรแน่ ศึกษาจากงานเขียนและบุคลิกภายนอก ก็ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้ฝึกฝนในเรื่องของจิตวิญญาณ อันเป็นสิ่งที่เด็กหนุ่มเรียนรู้จากนักเขียนผู้นี้ แต่ก็บ่อยครั้งที่เผ่าพรหมว่าวุ่น เกี้ยวกราด ซึมเศร้า อคติใครต่อใคร จะมีแต่ชาวบ้านชื่อ ๆ เท่านั้นที่เขาคบอย่างสนิทใจ

“นายมีอะไรหรือเปล่า”

ตะวันตกชักเท้าที่กำลังจะถอยกลับออกไป เมื่อจู่ ๆ เผ่าพรหมก็ลืมตาขึ้นถาม

“คือทางมูลนิธิโคมตะวันตก ผ่ากเจ้าของแกลเลอรีมาถามว่า คุณเผ่ามีผลงานภาพใหม่ ๆ ไปแสดงร่วมกับผลงานเก่าที่ขายไปแล้วรีเปล่า เพราะเดือนหน้ามูลนิธิจะเปิดแสดงผลงานของคุณเผ่าโดยเฉพาะ เขาติดต่อขอยืมงานพวกที่ซื้อไปแล้วเอามาโชว์ให้คนไม่เคยเห็นได้ดู พวกนั้นเขาก็ยอมเพราะเป็นงานกุศล ได้ถือโอกาสไปประกาศด้วยว่าใครได้เป็นเจ้าของงานคุณเผ่า จิตกรรที่กำลังโด่งดัง”

“ดูก่อนสิ ถ้ารูปนี้หันก็อาจจะเอาไป แต่ฉันจะไม่ขายมันหรอกนะ ตั้งใจจะเก็บไว้”

“รายได้จัดงานเข้าการกุศลช่วยเหลือเด็กที่มาจากครอบครัวแตกแยก มูลนิธิจะเอาภาพเขียนของคุณเผ่าไปประมูล คุณเผ่าจะขายให้มูลนิธิสักสองสามหมื่นก็ได้ เอาประมูลต่อได้เป็นแสน ๆ อยู่แล้ว”

“จ้ะถ้าเสร็จนายก็ยกไปให้เขาเลย เสร็จงานชิ้นนี้ฉันกะจะพักนอนอยู่กับบ้านเฉย ๆ ซักเดือน”

“ดีแล้วครับ ผมอยากให้คุณเผ่าพักผ่อนบ้าง แล้วไม่เสียดายหรือครับที่จะยกให้เขาฟรี ๆ ยังไม่ทันได้ลงสิ่งจริง ๆ ผมว่ามันปรากฏชีวิตขึ้นแล้วนะ”

ตะวันขยับเข้าไปใกล้ภาพเด็กหญิงที่จิตรกรหนุ่มใช้สีน้ำตาลอ่อนลงแสงเงาไว้

“ชีวิตที่แสนจะเศร้าสร้อยหยอหยางไฉ่มี๊” ความขมขื่นปรากฏบนใบหน้าคนพูด ขณะมองดูผลงานที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ของตนเอง

“ครับ เด็กคนนี่ดูเศร้าจริง ๆ คุณเผ่าไปได้เด็กคนไหนเป็นแบบหรือครับ นี่ถ้าลงสีเสร็จแล้วเอาไปแสดงในงาน คนดูต้องน้ำตาซึมเน”

“ก็อาจเป็นได้ คนส่วนใหญ่ก็ชอบหลังน้ำตาให้กับอะไร ๆ ที่เป็นภาพลวงอยู่แล้ว อย่างดาราในโทรทัศน์ที่เล่นบทโศก หรือภาพเขียนที่สะท้อนความรันทดขมขื่นของคน แต่กับเพื่อนบ้านหรือผู้คนบนท้องถนนที่น่าสงสาร พวกเขากลับไม่เคยหลังน้ำตาให้ หรือแม้แต่จะกลักรู้สึกอื่นแห่งความสงสารลงใจ”

ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง สายตาหยุดที่บ้านตึกหลังใหญ่ที่เขาจะเติมคำว่า “มหิมา” เข้าไปทุกครั้ง เมื่อนึกเห็นก้อนหิน กองทรายที่เขามาสสร้างมัน

“พูดกับคุณเผ่าที่ไรเป็นปรัชญาทุกที ผมไปรดน้ำต้นไม้ก่อนดีกว่า เดี่ยวถึงจะมาแกะรูป”

ตะวันหันหลังตั้งท่าจะออกห้องไปอีก

“ยังไม่ต้องรดหรอก เขาประกาศออกโครม ๆ ว่าน้ำจะไม่มีกินมิใช่ เชื้อเขาไว้ก็ดี” เขาพูดทั้งที่ตายังจับจ้องอยู่ที่บ้านตึกที่เพิ่งสร้างเสร็จ และมีคนมาอยู่ได้ครึ่งปีกว่า ๆ เท่านั้น

“กลัวอะไรครับ บ้านเรามีแท่งก้นน้ำฝนตั้งสองแท่งก็ใหญ่ คุณเผ่ากับผมใช้ในปีก็ไม่หมด”

“เออเนะ ทำอะไรคิดถึงคนอื่นบ้าง นายอย่าไปเอาอย่างไ้คนบ้านนั้น มันขมขื่นเขามาสสร้างบ้านเป็นลูก ๆ เลยมั้ง ฉันเห็นมันรดน้ำสนามหญ้าที่ ถ้าเป็นบ้านนอกคงหมดน้ำเป็นบ่อ ๆ ยิ่งเวลาแม่ลูกสาวมันอาบน้ำก็คงจะนอนแช่ในอ่างหมดที่ละสองสามอ่าง”

“คุณเผ่ามัวแต่คิดเรื่องน้ำในอ่าง ทำไมไม่คิดถึงคนที่เขานั่งในอ่างบ้างละครับ ผมเห็นใกล้ ๆ วันนั้นแล้วสวยไม่แพ้นางสาวไทยเลยครับ”

“ไปให้พ้นเลยนายตะวัน”

เผ่าพรหมปราชยทางตาตุ่ใส่คนที่บังอาจมาแหย่เขาเรื่องผู้หญิง ไม่สบอารมณ์ ขึ้นมาทันที ตะวันทำคอหดวิ่งออกห้อง นาน ๆ ครั้งเท่านั้นหรอกที่เขากล้ากระเซ้าเข้า แหย่เรื่องอย่างนี้ รู้อยู่ว่านายหนุ่มเกลียดผู้หญิงแทบจะเรียกว่าเข้ากระดูก ทั้งที่ไม่ได้ เป็นเกย์เป็นตุ๊ดหรือพวกลักเพศนอกกลุ่มนอกทาง จะมียกเว้นก็เฉพาะเขาเห็นว่าชื่อไริ มารยา เว้นจากนักบวช คนพิการเจ็บป่วยแล้ว เผ่าพรหมอาจจะเป็นผู้ชายเมือง กรุงคนเดียว ที่อายุสามสิบห้าแล้วไม่เคยนอนกับผู้หญิงอีกเลยนับจากเสียความ บริสุทธิ์ให้กับลูกสาวอาเฮย ไม่รู้เหมือนกันว่า ปมอันนี้มันซับซ้อนซ่อนเงื่อนขนาดไหน จิตรกรหนุ่มคนนี้ถึงได้ฝังจิตฝังใจแต่เรื่องเลวร้าย เห็นความงามความอ่อนหวาน น่ารักของผู้หญิงเป็นความน่าเกลียดน่าชัง

ตะวันรู้แล้วว่า เผ่าพรหมถูกแม่ทั้งตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบ พออายุสิบสี่พ่อก็หนี ไปบวช ปลอมเขาไว้กับอาผู้หญิง สาวแก่ที่เคยทำธุรกิจห้องอาหารจนหมดเนื้อหมดตัว ต้องมาอาศัยอยู่กับพี่ชาย พ่อของเผ่าพรหม ภายหลังอาไปพบรักกับพ่อม่ายลูกติด และพาเข้ามาอยู่ในบ้านของพี่ชาย ลูกสาวคนเดียวของสามีอาอายุไล่ ๆ กับเผ่าพรหม แถมหน้าตาสะสวย ผิวพรรณขาวผ่องเป็นของโย

“เด็กผู้หญิงใจแตก คุณเผ่าเขาคนเรียบร้อย ไม่หันมามันหรอก”

ลุงชาวพ่อของเขาที่เคยทำงานในบ้านคุณพิมพ์พร อาของเผ่าพรหม เล่าให้ฟัง ถึงภูมิหลังเจ้านายหนุ่มคนนี้ หลังจากส่งเขามาคอยรับใช้ใกล้ชิดที่บ้านหลังนี้ได้ระยะ หนึ่งแล้ว

“หมายความว่ายังงัยพ่อ” เขาเคยถามพ่อด้วยความใคร่รู้

“จะหมายความว่างัย คุณเผ่าของเราจะไปพลาดทำให้เขาละสิ”

“เฮ้ พ่อเล่าให้ลูกนะ เขามีแต่ผู้หญิงพลาดทำผู้ชาย นี่พ่อมาว่าคุณเผ่าไป พลาดทำผู้หญิง ผมว่ามันผิดธรรมเนียมเขาอะ”

“ไม่ผิดหรอก ข้าอยู่รับใช้ในบ้านตั้งแต่พ่อคุณเผ่ายังไม่เกษียณอายุ รู้เห็น หมดนั่นแหละว่าใครเป็นยังงัย แม่อรีนี่เนอะ เวลายุ่งต่อหน้าพ่อ ต่อหน้าคุณพิมพ์พร หล่อเรียบร้อยเป็นผ้าพับ แต่พอลับหลังผู้หญิงใหญ่หล่อเหมือนปลากะต๋ิ ริก ๆ ๆ ยิ่ง

เวลาเห็นคุณเผ่าละก็ แพบจะแถมเข้าใส่เลย”

“เกินไปพ่อ เกินไป ผมเห็นเขาออกดูเป็นผู้ดี”

“ผู้ดีกะผีเอ็ง ตอนนั้นเขาไม่วางมาดเป็นคุณนายผู้พันเหมือนเดี๋ยวนี้อะไรออกวัย อายุสิบแปดสิบเก้ากำลังระริกระรี่ คุณเผ่าเราวัน ๆ เอาแต่เรียนกับวาดรูป คุณพิมพ์พร พอแต่งงานแล้วก็ไม่ค่อยสนใจหลาน เห็นสามมีไม่ค่อยชอบหน้าคุณเผ่า เลยพาลไม่กล้าแสดงความรัก ปล่อยให้หลานหยอหยิงอยู่ในบ้าน มีปัญหาอะไรก็ไม่กล้าบอกใคร พอได้คนวัยเดียวกันมาให้ทำ แสดงความสนใจ คุณเผ่าก็ไปเลย ตอนนั้นเพิ่งเรียนปีหนึ่งเอง”

“ไปเลยของพ่อนี้ หมายถึงเสร็จเขาใช้ไหม”

“เออ”

“แหม ผมอยากเห็นตอนคุณเผ่าเสร็จผู้หญิงจังเลย มันคงจะดูมีชีวิตชีวานะ ไม่ทำเป็นทื่อเหมือนเดี๋ยวนี้อะ แต่ผมคงไม่มีวาสนาได้เห็นเธอมีอารมณ์โรแมนติกกับใครหรอก วัน ๆ ไม่ยุ่งกับใครเลย หนาวเดี๋ยว ผมเผ่าก็ไม่ค่อยจะออกไปตัด ยาวจนรำคาญโน่นแหละถึงจะออกไปหาช่าง วาดรูปเขียนหนังสือเสร็จก็ให้ผมเอาออกไปส่งร้าน อยู่น่ากินง่ายยังกะไม่ใช่คนกรุงเทพฯ ยุคโลกไร้พรมแดน”

ตะวันเคยปรารภกับพ่อของเธอ ถึงเจ้านายหนุ่มที่ประหลาดตัวผิดจากคนทั่วไป เขารับรู้ว่า เผ่าพรหมหอบข้าวของออกจากบ้านอันเป็นมรดกของตัวเอง โดยมีลูกสาวพ่อของเขาตามออกมาด้วย เมื่ออาเขยยื่นคำขาดกับอาผู้หญิงว่าจะเลือกเอาหลานหรือจะเลือกเอาสามมี เผ่าพรหมไม่รอฟังว่าจะเลือกใคร การที่คุณพิมพ์พรยอมอ่อนข้อให้สามมีตลอดมา กระทั่งเชื่อว่า คนเรียบร้อยรักความสงบอย่างหลานชายตัวเอง จะกลับลุกปล้ำอริลูกติดสามมีในห้องของเธอเอง เขาก็รู้แล้วว่าอาจจะเลือกเอาใคร

“ไม่น่าเชื่อเลยนะ ว่าคนอย่างคุณอรรวิจะเคยมีอดีตกับคุณเผ่า ผมเห็นทำงาน สงเคราะห์ชาวบ้าน ลงรูปในนิตยสารพวกผู้หญิงบ่อย ๆ อยากรู้ว่าผู้พันบุรุษเขาจะรู้รีเปล่าวาเมียเขาเป็นยังไม่มาก่อน”

“ถึงรู้คงไม่กล้าไว้วางใจให้เสียเชิงหรอก ตอนนั้นพ่อคุณอรรวิเป็นถึงพลตรี ถ้าไม่เพราะเป็นลูกเขย บ้านนี้นายบุรุษนั้นยังมาไม่ถึงพันเอกหรอก คนที่หวังตำแหน่ง ลากยศมันก็ยอมทุกอย่างนั่นแหละ เต็มใจไม่เต็มใจก็ทนอยู่กันไป”

“แหม พ่อทำรูตินะ”

“เอออะไร ดูอย่างแม่คุณเผ่าเองปะไร พ่อคุณพงศ์เอ๊ยไม่ใช่ ตอนหลวงพ่อ พงศ์เกษียณอายุมาเป็นคนนั่งอยู่แต่ในบ้าน เธอก็ยังติดจาก ทั้งลูกทั้งเต้าไปหาคนใหม่”

“ก็ตอนนั้นหลวงปู่ยากมีเมียสาวทำไม่ละ อายุห่างกันตั้งสี่สิบปี พ่อคิดดูสิ ตอน หลวงปู่อายุหกสิบ คุณจารีกรรยาทำน อายุแค่สี่สิบเอง แล้วผู้หญิงสี่สิบเดี๋ยวนั้นแก่ ะที่ไหน หน้าตาเนื้อหนังยังเต่งตึงอยู่เลย”

“เอออะไร มันเป็นเรื่องของเวรกรรม กงเกวียนกำเกวียน หลวงพ่อพอเมียตาย ก็ทิ้งลูกมาแต่งงานใหม่ ทั้งที่ใกล้เกษียณแล้ว ลูก ๆ ก็ยังเรียนหนังสืออยู่ แล้วที่สุด ท่านก็ถูกทิ้ง ก็คงจะได้สติสำนึกกันแล้วนั่นแหละถึงต้องหนีไปบวชไม่ยอมสึก คุณ จารีก็นึกว่าหย่ากับสามีใหม่แล้ว โอ..จะมีที่คนก็คนลงท้ายมันก็น่าเบื่อทั้งนั่นแหละ ถ้าคิดแต่จะทำชั่วทำเมียน้อยอย่างเดียว”

! ผ่าพรหมหันหน้าออกหน้าต่างไปหยุดอยู่ที่หนุ่มสาวนั้นอีกครั้ง หล่อน คงจะสวยไม่แพ้รวิตอนเป็นสาวรุ่น ไม่เช่นนั้นไอ้หนุ่มนั้นคงไม่เที่ยวเป็นแขกประจำ สองเดือนกว่านี้จะมีสักสิบวันเท่านั้นกระมังที่เธอไม่เห็นเจ้าหมอนี่ปรากฏร่างบริเวณ บ้านตึกหลังนี้

อีกไม่นานหล่อนก็คงเปลี่ยนนามสกุล ทำทางดี ๆ อย่างนี้คงนามสกุลยาวเพื่อย หรือบางทีอาจจะไม่เปลี่ยน เพราะดูจากข่าวโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ พ่อหล่อนเป็นถึง มหาเศรษฐี นามสกุลดังคับเมืองไทย ทางออกของคนรวยกับคนรวย ที่ต่างก็โด่งดัง ก็มีอยู่ทางเดียว คือเอานามสกุลทั้งสองฝ่ายมาต่อกัน ชายหนุ่มคิดเลยเถิดอย่าง หยามหยัน แต่เสียงหัวเราะ เสียงต่อล้อต่อเถียงของเด็กสองคนที่มาเล่นกระโดด เชือกอยู่ริมรั้วใกล้บ้าน ก็ทำให้ต้องเลิกคิดเรื่องของคนอื่นหันกลับมาคิดเรื่องของ ตัวเองอีก

ถ้าเป็นไปได้ เธออยากจะให้หมอผ่าตัดเปลี่ยนสมอง ยกเอาของเก่าที่มีออกทิ้ง แล้วเอาสมองที่บันทึกแต่เรื่องงมงายมาใส่แทน ภาพอดีตอันเลวร้ายจะได้ไม่มาตาม รมกวณจิตใจให้เขาต้องรู้สึกเวทนาตัวเองเช่นทุกวันนี้

เท่าที่จำความได้ เขารู้ว่าตัวเองไม่เคยมีโอกาสได้หัวเราะและเล่นสนุกอย่างนี้ บรรยาภาคนั้นบ้านเวลานั้น กรุ่นไปด้วยความขัดแย้ง ห่างเหินระหว่างแม่กับพ่อ แม่ แต่งตัวสวยพริ้งออกบ้านไปทำงานแต่เช้า พ่อนั่งกางเกงแพร สวมเสื้อยืดคอกลม เป็น

ตาแก่เฒ่าบ้าน คอยเวลาแม่กลับเอาตอนสามสี่ทุ่ม วัน ๆ ไม่พูดคุยกับใคร เอาแต่นั่ง
ซึมอยู่บนเก้าอี้โยก แม้แต่ลูกน้อยวัยหกเจ็ดขวบอย่างเขาที่ต้องการการหยอกเย้า
กอดรัดจากพ่อแม่

พอเกษียณอายุ พ่อก็ไม่เปลี่ยนบุคลิกของอธิบดีที่แม่เคยหลงใหล
ตอนพ่ออายุห้าสิบกว่าคงจะยังดูหนุ่ม เห็นจากรูปถ่ายเก่า ๆ ก็รู้ว่าพ่อเป็นคนรูปหล่อ
หน้าตาไม่ได้แก่ตามอายุเลย จึงไม่แปลกที่แม่จะเลือกแต่งงานกับพ่อ ชายมาดผู้บริหาร
ที่สวมสูทผูกเนคไท นั่งเก้าอี้หมุนประจำตำแหน่งหลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ เดินไปทาง
ไหนลูกน้องก็ก้มหัวยกมือไหว้ พ่อพอเกษียณอายุมานั่งกางเกงแพร สวมเสื้อยืดอยู่
กับบ้านเฉย ๆ ไม่มีอำนาจบังคับบัญชาใครได้อีก แม่ก็เห็นพ่อเป็นตาแก่ไร้ความ
หมายและน่าเบื่อ ทั้งที่ก่อนหน้านี้พ่อเคยเล่าว่าแม่กับพวกผู้หญิงในที่ทำงาน แข่งดีแข่ง
เด่นที่จะเอาชนะใจพ่อ เมื่อรู้ว่าพ่อเป็นมายักรรยาตาย

พ่อก็คงจะเคลิบเคลิ้ม หลงไปกับความเนื่อหอมของตนเอง ไม่ได้คิดว่าพวก
หล่อนคลั่งไคล้เปลือยนอกที่ห่อหุ้มพ่อไว้ต่างหาก

เผ่าพรมประจงใช้สื่อน้ำตาลอ่อนลากไปตามเส้นดินสอ ใจประหวัดไปถึง
ภาพเด็กชายหงอยเหงาในบ้านที่เงียบเชียบ มีแผ่นกระดานกับดินสอเป็นเพื่อน *

“ก็พวกที่มีบ้านจะเอาตึก
มีตึกจะเอาวังชีวะ
ฉันไม่เห็นว่ตัวมันจะสูงใหญ่อะไร
แต่ก็อยากอยู่ที่กว้าง ๆ
ท่าทางก็ออกจะขี้โรค เฉพาะตึกที่มันอยู่
ชั่วชีวิตนี้มันจะมีปัญญาเดินหัวหรือเปล่า”

ตอนที่ 2

ณิจันทร์ชะงักเท่าตรงประตูออกสู่ระเบียงกว้างหลังบ้าน ซึ่งใช้เป็นที่นั่งหรือนอนเล่นรับลมเย็น ไม่คิดว่าจะพบคุณนคร ลูกของเธอสวมชุดนอนยีนส์บูบู้หรืออยู่ที่ราวระเบียง หันหน้าไปทางบ้านไม้หลังโตเดี่ยว แวดล้อมด้วยต้นไม้ที่อยู่ติดเขตบ้าน แว่วเสียงเพลงคลาสสิกดังมาจากที่นั่นด้วย

“คุณลุงยังไม่นอนอีกหรือคะ นี่ห้าทุ่มกว่าแล้วนะคะ” หญิงสาวส่งเสียงไปก่อนที่เท้าจะเดินเข้าไป

“คุณนอนไม่หลับ เลยลุกมาสูบบุหรี่ แล้วเราละทำไมยังไม่นอน”

“จันทร์นอนไม่หลับเหมือนกันค่ะ คิดถึงเรื่องชาวบ้านที่จังหวัดเลย จันทร์ไม่สบายใจที่พึ่งเขามา”

“ทำไมชอบเอาเรื่องของชาวบ้านมาใส่หัวนะ ความทุกข์ความยากของคนมันเป็นปัญหาโลกแตกก็รู้อยู่ บอกให้ออกซะ มุลนิธิบ้านนั้นนะ งานยุ่งมือออกล้านมือ” คุณนครย่นหัวคิ้ว หันหน้ามาทางหลานสาว

“ก็อยู่กับชาวบ้านมันสบายใจกว่าอยู่กับนักธุรกิจนี่คะ ยิ่งถ้าได้ออกพื้นที่อย่างจังหวัดเลยด้วยแล้ว อากาศก็ดี ท้องฟ้าก็สวย คืนเดือนมีตอย่างนั้นะ ถ้าเป็นที่โน้นเห็นดาวเต็มฟ้าเลย อยู่กรุงเทพฯ ฟ้ากลางคืนก็เหมือนกับกลางวัน”

มณิจันทร์แหงนหน้าดูฟ้าที่สว่างไม่แพ้คืนวันพระจันทร์เต็มดวง ทั้งที่เป็นข้างแรมใกล้ 15 ค่ำ ไม่น่าเชื่อว่าคนกรุงเทพฯ จะใช้ไฟฟ้ามากมาย ถึงกับปลบั้งรัศมีของ

ดวงดาวบนฟ้านับล้าน ๆ ดวงได้

“เรามันก็เพื่อเจอแต่เรื่องเหลวไหลนี้แหละ”

คุณนครปรายตามองอย่างดำหนิ แสงไฟจากสนามหลังบ้านที่สาดเข้ามา ทำให้หญิงสาวมองเห็นเลี้ยวหน้าอันหมองคล้ำ ไม่สดชื่น บอกลักษณะของคนที่ขาดการพักผ่อน

“เออว่าแต่แถวอำเภอภูเรือมีคนไปจับจองที่ทางมากมาย ตอนนี่จังหวัดเลยกำลังบูมเรื่องที่ดิน”

“ก็มีนักธุรกิจไปจองทำรีสอร์ท ทำสวนเกษตรกันเป็นพัน ๆ ไร่เนอะค่ะ ชาวบ้านขายกันถูก ๆ เสียขายแทนลูกหลานคนจังหวัดเลยวันข้างหน้าจัง นี่แหละทำให้เป็นห่วง ทางมูลนิธิก็อยากจะส่งคนไปให้ความรู้กับชาวบ้านพื้นที่นี้”

“มันอยากโง่ก็ให้มันขายไปสิ ดี ลุงจะไปกว้านซื้อให้หมด อยากไปลงทุนที่นั่นดูเหมือนกัน อากาศ ภูมิประเทศมันน่าทำรีสอร์ทมาก เชียงราย เชียงใหม่ ก็สู้ไม่ได้ที่ดินหรือก็ถูกกว่ากันเยอะ”

“คุณลุงมีโครงการเยอะแล้วนี่คะ เฉพาะบ้านจัดสรรก็ไม่ว่าก็โครงการ แบบนี้จะมีเวลาได้พักหรือคะ”

เมณีจันทร์ทำหน้ามึน มองลงตัวเองอย่างพิจารณา ไม่เข้าใจลึกนิดเดียวว่า ลุงทำโน่นทำนี่อย่างไม่หยุดหย่อนไปเพื่ออะไร ทั้งที่มีลูกสาวลูกชายอยู่เพียงสองคน ทั้งลุงก็เป็นโรคนอนไม่หลับ ดึก ๆ ตื่น ๆ ต้องลุกขึ้นมาสูบบุหรี่อยู่ประจำ แต่ก็ยังหาเรื่องหาภาระมาใส่หัวให้ตัวเองเครียด เพราะโครงการแทบทุกโครงการที่ลุงทำ มีปัญหาให้คิดทั้งนั้น

“นักธุรกิจจะหยุดนิ่งได้ยังไง ลุงอยู่เฉย ๆ ไม่เป็นหรอก มันต้องหาอะไรทำ ไร่บ้านที่ติดกับเรานี้ก็เหมือนกัน ลุงว่าจะขยายที่ไปติดริมน้ำเจ้าพระยา ไม่รู้มันจะเอาอย่างกันแน่ ลุงก็จะสร้างบ้านรับรองเวลาเพื่อนฝูงมาประชุมสังสรรค์กัน คล้าย ๆ สโมสรนะ”

คุณนครกอดอกปล่อยควันบุหรี่ออกทางปากช้า ๆ ความคิดวนเวียนอยู่แต่เรื่องจะออกเลย

“เขาดกลงขายให้คุณลุงแล้วหรือคะ”

“ยัง ยังไม่ได้ไปพูดอีกเลย มัวยุ่ง ๆ อยู่ คราวก่อนทาบทามทีแล้วไม่สำเร็จ ไม่รู้

“ เขาจะเป็นผู้ออกแบบชีวิตด้วยตนเอง
ตามธรรมชาติที่เขาเป็นอยู่
ให้มันเติบโตงดงาม
ไปตามที่จิตวิญญาณเขาเรียกร้อง ”

“ เขาจะยอมจำกัดและยอมสูญเสีย
ความเป็นตัวของตัวเองไปบ้าง
เพื่อตามใจคนดี ๆ ในสังคม
แต่จะไม่ยอมลดมาตรฐานการใช้ชีวิต
ให้คุณค่าตัวเองตกต่ำด้านศีลธรรมเป็นอันขาด ”